

ВАСИЛ ПОПОВИЧ
ТЪГА

chitanka.info

Слънце пали, слънце суши
момък на чужбина,
тъжна мисъл гръд му души,
а душа съдбина!

Подфръкни ми, сокол ясни,
мила майко моя,
та си виж на край тъдешни
клетя рожба твоя!

Денем слънце слепне очи,
а в душа мръчяе;
вечер — месец свет ми сочи,
той в сърце не грее!

Нощем звезди, майко, светят,
то се мръщолят,
кат чи сълзи дребни ронят, —
тъй се твоите леят!

Сутрин зори дор зарана
с ален свет ме будят,
и надежди будят в мене,
родина наумят!

По над момък облак ходи,
дребен дъжд си рони;
то не облак — дъжд не иди, —
момък сълзи рони!

Дайте криле, два орлове
там да си зафръкне,
где бял Дунав, край брегове,
кара песен — време.

Издание:

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С.
2000, ISBN 954-533-030-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.